

ADİL HÜKÜMDAR

Hikaye edildi ki İran hükümdarı Enişurvan bir gün avdan dönmüştü, bir bahçeye uğradı, orda bulunan bir çocuğa; bana nar ver, dedi. Çocuk ona nar verdi. Ondandır sıkarak bol su çıkarttı, öyle ki Enişurvan'ın susuzluğunu giderdi. Bundandır dolayı Enişurvan teaccüb etti. Bahçeyi çocuktan alıp kendi mülküne katma düşüncesini içinde gizledi. Çocuktan tekrar bir nar istedi. Narı sıkınca bu defa suyu az çıktı. Çocuğa bunun sırrını sordu.

Çocuk: Herhalde hükümdar bir zulüm yapmayı kasedti. Enişurvan kalbinden pişman olup tevbe etti. Tekrar bir nar daha istedi. Bu defasında, ilk nardan daha fazla suyu çıkınca , çocuk dedi: Herhalde hükümdar tevbe etti.

Enişurvan meseleyi anladı ve zulüm işlemekten tamamıyla tevbe etti. İsmi ebedi olarak –adil hükümdar- diye kaldı. Öyleki Resulullah s.a.v onunla övünmüştür:

“Adaletli melik zamanında dünyaya geldim.” (Ruhul Beyan 1/7)

ALLAH KORKUSU

Hikaye edildi ki Süfyan-ı Sevri r.aleyh, akşam namazında bir topluluğa imamlık yaptı. “**Ancak sana ibadet ederiz, ancak senden yardım dileriz.**”

(Fatiha: 5) ayetini okuyunca, bayılarak yere düştü. Ayıkınca, bunun sebebini sordular; şöyle dedi:

Doktorların ve sultanların kapısına niçin gidersin? Diye sorulmasından korktum.

(Ruhul Beyan 1/11)

İBRAHİM A.S. IN TEVEKKÜLÜ

Nemrud’un ateşine atıldığı anda Cebrail a.s. gelip: Bir ihtiyacın varmı? Dedi.

-Sana ihtiyacım yok.

Cebrail a.s.: Öyleyse Allahu teala’dan iste.

- **Halimi bilmesi, istemem için yeterlidir.** (Ruhul Beyan 1/11)

İMAMI A’ZAM’IN r.a TAKVASI

Hikaye edildi ki İmamı A’zam r.aleyh, alcaklı olduğu kişinin kapısındaki ağacın gölgesinde oturmaz ve şu hadisi şerifi rivayet ederdi:

“Menfaate götüren hertürlü borç, faizdir.” (Ruhul Beyan 1/21)

BEYAZID-I BESTAMİ k.s.

Şöyle denildi: Beyazıd k.s. , sahrada bir arkadaşıyla seyahat ederken elbisesini yıkamıştı, arkadaşı ona şöyle dedi:

- Elbiseyi üzüm bağının duvarına asalım, kurusun.
- Beyazıd k.s. : İnsanların duvarına kendi dreğimizi koyamayız, dedi.
- Ağaca asalım.
- Dallarını kırar.
- Yere serelim.
- Orada hayvanların yiyeceği var, örtemeyiz.

Elbiseyi sırtına yasladı, bir tarafı kuruyunca, diğer tarafını çevirdi ve o tarafı da kuruttu. (Ruhul Beyan 1/21)

SADAKAT - EMANET

“Muhakkah Âdem ile ahitleşmiştik, onun için azim/sebat bulmadık” (Taha: 115) Ayetin tefsirinde şöyle bir kıssa var:

Şeyhin birinin bir talebesi vardı, kendisinin çok emin olduğunu iddia ederdi. Halbuki şeyhi onun böyle olmadığını biliyordu. Mürid şeyhine emin olduğunu göstermeye çalışır ve bunu iddia eder, kendisine ilahi sırların açılmasını isterdi.

Şeyh efendi bir gün talebelerinden birini yanına aldı, onu odasında gizledi, bir koç alıp onu boğazladı, kesilen hayvanı bir çuvala koydu. O sıra emniyetli olduğunu iddia eden talebesi içeri girdi ve şeyhin eli kanlanmış halini gördü, önünde bir çuval var, şeyhin elinde bıçak.

Ey Efendim, halin nedir? Diye şeyhine sordu.

-Filan talebe beni öfkелendirdi, ben de onu öldürdüm. (Yalancı olmaması için şeyh bundan, talebenin hevasını yok ettiğini kastedti.)

Mürid zannettiki öldürülen talebe çuvalın içindedir.

Şeyh: Bu bir emanettir, bana yardım et bunu gömelim, sırrımı kimseye söyleme, dedi. Birlikte evin bahçesine çuvalı gömdüler.

Şeyh efendi bununla şu talebesini imtihan etmeyi kasetmişti.

Çuvala konduğu iddia edilen çocuğun babası ziyarete gelip görüşmek istemiş. Şeyh efendi, o benim yanımdadır, diyerek babasını geri çevirdi.

Emin olduğunu idia eden talebe, bu durumu kabullenemeyip çocuğun babasına giderek oğlunun öldürülmüş olduğunu ve gömüldüğünü haber verdi. Babası olayı sultana haber verdi. Sultan bu hususta durakladı, zira şeyh efendinin kıymetini yüceliğini biliyordu. Ona kadı ve fukahayı gönderdi. O sıra emin olduğunu iddia eden talebe şeyhi hakkında ileri geri konuşmaya başladı.

Şahitler de hazır olunca çuvalı bulup çıkarttılar, içinde kesilmiş koçu gördüler. Kesildiği iddia edilen talebe de ortaya çıktı. İnhar eden ve emin olduğunu iddia eden talebe rezil olup pişman oldu ama ona faydası olmadı. (Ruhul Beyan)

VELİNİN SÖZÜ

Hikaye edildi ki Nasıruddin Tusi, ziyaret için Allah dostlarından birinin yanına girdi, o zata şöyle denildi:

Bu (ziyarete gelen) alemin en bilgini olan Nasıruddin Tusi'dir.

Allah dostu dedi ki: Bu zatın kemalatı nedir?

Denildi ki: Gök ilmi hakkında bunun dengi yoktur.

Veli olan zat: Beyaz eşek ondan daha bilgilidir.

Tusi öfkeyle dönüp ordan kalktı. O gece yolunda uğradığı bir değirmenin kapısına geldi.

Değirmenci şöyle dedi: Eve gir, zira bu gece büyük bir yağmur gelecek, öyleki kşapısını kapamayanı sel alıp götürecekt.

Tusi, bunun açıklamasın değirmenciye sorar.

Değirmenci: Benim beyaz eşeğim var, kuyruğunu üç defa gök tarafına doğru sallarsa, yağmur yağmaz. Şayet yer tarafına doğru sallarsa, yağmur yağar.

(O gece şiddetli yağmur yağdı.)

Tusi bu açıklamayı işitince, kendi acizliğini itiraf etti ve ziyaret ettiği velinin doğruluğunu tasdik etti, öfkesi yok oldu. (Ruhul Beyan 1/150)